

439/e 1035

Gond és hitvallás.

A magyar írók nyilatkozata.

Egy ezredév alatt sok zivatar verte nemzetünket. De a zivatatok borujában is két fény mindig hű maradt hozzá. Egyik a nemzet csállaga, mely vészek idején is attört fényével a homályon, a másik pedig virrasztó költőink faklyafénye, mely a magyarság számára ma is tanítás.

Számunkra több is annal, mert kötelező örökség.

Hűséggel szeretnők ezt az örökséget hordozni. Nehéz. De megtennünk mégis az egyetlen ut, mert nincs feloldás. Itt allunk hát a szamadas és a valomás erkölcsi kényszere alatt. Itt allunk az októberi szabadságharc véres halman, melyet egy nép reménye ostromol. Ma egy évtizedre visszatekintünk erről a halomról, szenvedőnek és várakozónak látjuk a népet. Szenvedett, mert koranak eszméit, melyeket tíz év előtt reménnyel üdvözölt, idegen formában és zsarnoki módon akarták életévé tenni. A hosszú kényszer alatt kiujultak természetén a történelmi sebek s nemzeti függetlenségét veszendőnek látta. Szenvedő és igaztalan sorsaban gyógyulásra áhitvax vágyakozott s nemzetté válni sóvárgott.

Ebben a vágyaban és sóvárgásban van a forrás, mely október 23-án feltört a mélyből. Mint ennek a forrásnak neves tanui, keserves szívvel kell megmondanunk, hogy a szovjet kormányzat történelmi tévedést követett el, amikor vérrel festette meg forradalmunk vizét. Dicső költőink élő szelleme és az emberi igazság segít nekünk abban, hogy jóslatot tegyünk: eljön az idő, amikor a megtévedt hatalom bünbanatot mond, mint ahogy az általa megdöntött hatalomnak is meg kellett bannia ama típrást, amelyben Petőfi elveszett. Hitünkben és népünk ismeretében mindenkit óvunk attól a téves itélettől, hogy szovjet fegyverek nélkül a szocializmus vívmányait kiirtotta volna a forradalom. Tudjuk, hogy nem. Mert a munkásosztaly, a parastsag és a java értelmiség hibe volt és változatlanul hibe a demokracia és a társadalmi szocializmus vívmányainak, melyeket nem elsorvasztani, akar, hanem élővé tenni inkább. Klóvé tenni, azaz a maga magyar testéhez szabni és nemzeti hagyományainak szellemével is megtölteni.

Ezt akartuk és ezt akarjuk mi is, akik a nép vágyainak ígét hirdetjük és jobb jövőjére tesszük írói sorsunkat. Ezért szólunk külön és együtt az 1945-ös földosztás népi törvénye mellett, nem különben a bányák, az üzemek és a bankok ügyében, hogy azok a társadalom tulajdonában virágozzanak. De vajjon terem-e elegendő módon a föld, ha a paraszt a termelés módjaiban kedvét nem leli? S vajjon virágozik-e a közösségi vagyon, ha nem egészséges a társadalom?

Igen, nemzeti függetlenség nélkül kedveszegett a munkas és a paraszt, a kéz és az értelem, egészséges társadalom nélkül pedig nem gyarapszik a közös vagyon. Meg kell hát szereznünk s éppen a szocialisx haladás érdekében a nemzeti függetlenséget, s a népi önkormányzat útján meg kell teremtenünk az egészséges társadalmat.

A nemzeti függetlenség és a társadalmi rend demokratikus felépítése: ez a magyarság vágya, melyet mi is hordozunk és munkaba önteni törekszünk. S miközben szívünket és írói életünk jövőndő napjait betölti ez a szándék, a nemzeti egység bölcsője mellől tolmácsoljuk is mindenkinek. A közös cél gondjában kezünket nyujtjuk a munkásoknak, köszöntésünket lélekből küldjük a parasztságnak és szívből az ifjuságnak. Győzzük meg együtt a politika vezetőit, hogy a politika nem lehet öncél, hanem csak a nép üdvére eszköz, s készteszük őket arra, hogy a magyarság egységes óhaja szerint használják ezt az eszközt. Vagyis a függetlenség kivívására egyfelől, belső életünkben pedig arra, hogy a munkások és parasztek törzsére, a szellem és az értelmiség segítségével felépüljön az egészséges magyar társadalom, az önkormányzat demokratikus módján. Csak így jöhet létre az erős és gazdag állam, melynek a barátsága más államokkal igaz és tartós, amely nemcsak száműzi az emberi kizsákmányolást, hanem maga sem nehezedik nyomasztó terhével

a népre. A nyugalmas és dolgos társadalom a nép jólétén örködő állam fölött emigy biztos záloga lesz a jövőben a nemzetnek.

Mindezekben magyar gondjainkat röviden elmondottuk és véleményünkről hitvallást teszünk. Irói munkánk ígéj lesznek szavaink, gondunk örökös az időben, véleményünk pedig a közírási betűibe és irodalmi művekbe költözik. Hűséget fogadunk a zászló előtt, mely jelezte nekünk, hogy a nép forradalmi egységéből a nemzet újjászületett. Ebben a hűségben, hitvallásunk alapján, gondozni és védeni fogjuk a magyarság szellemét. Erkölcs legyen munkánk talpköve, műveinkben pedig találjon értelmet és formát a nép alkotóereje, az emberség és eszméivel a kor.

Egyedül így leszünk méltók a nagy elődökhöz s egyedül így válhatunk későbbi nemzedékek érdemes hőseivé.

Budapest, 1956. december 2.

MAGYAR IRÓK SZÖVETSÉGE.

R
2

Apr. 1956/1035